

Arrest

nr. 43 725 van 25 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HERMANS en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 16 juni 2009 het Rijk binnen en diende op 17 juni 2009 een asielaanvraag in. Op 3 februari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi. Tussen 1985 en 1988 (of 1990) zou u actief geweest zijn voor de "MQM"- Altaf hussain (Muttahida Quami Movement). U zou uw activiteiten stopgezet hebben wegens uw huwelijk. In januari 2009 zou u benaderd zijn door Salim, een lid van de Haqeeqi groep. Hij zou u hebben willen overhalen om gezien uw politieke interesses in het verleden lid te worden van hun groep. Zij zouden u bescherming en wapens bieden. U zou geweigerd hebben. In de maanden hierna zou u nog geregeld benaderd zijn met hetzelfde

voorstel, maar u zou steeds geweigerd hebben. Uiteindelijk in april of mei 2009 zou Salim u en uw gezin bedreigd hebben. Uit vrees zou u hierna op verschillende andere plekken in Karachi verbleven hebben, maar u zou zijn blijven werken tot een week voor uw vertrek uit Pakistan. Op 13 juni 2009 zou u vanuit Karachi een vlucht genomen hebben. Na een tussenstop in Abu Dabi of Qatar zou u in Amsterdam, Nederland geland zijn. Op 17 juni 2009 diende u uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: twee foto's en een krantenartikel.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U beweerde bedreigd te worden door mensen van de Hakeeqi. Ze wilden u gezien uw vroegere connecties met "MQM" Altaf Hussain gedwongen inlijven. Gezien hun handelswijze en hun dreigementen is het onbegrijpelijk dat u dit niet bij de autoriteiten meldde om de nodige bescherming te verkrijgen. U beweerde immers zelf nooit enig probleem gekend te hebben met de Pakistaanse autoriteiten. Zo zou u nooit gearresteerd zijn, noch zou er ooit een aanklacht tegen u neergelegd zijn (gehoorverslag CGVS p. 5). In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u zich gezien uw problemen niet tot de autoriteiten zou wenden, temeer daar u verklaarde dat uw vroegere partij "MQM"-Altaf Hussain, niet alleen in de nationale regering zetelt, maar ook in de provinciale regering en dat ze de burgemeester van Karachi levert (gehoorverslag CGVS p. 5, 7). De reden waarom u niet naar de politie ging, nl. dat leden van Hakeeqi ook politiemensen doden, is onafdoende (gehoorverslag CGVS p. 8). Dit zou immers een extra motivatie vormen voor de politie om de mensen die u bedreigden te vervolgen. U kon dan ook geen enkele reden aanhalen waarom de Pakistaanse autoriteiten u niet de nodige bescherming zouden bieden. U ging er enkel vanuit dat zij u niet zouden weten te beschermen, maar u kon dit vermoeden niet hard maken. U ondernam geen enkele stap om bescherming te bekomen (gehoorverslag CGVS p. 8). Voorts dient er tevens op gewezen te worden dat u dit lokale probleem had kunnen vermijden door u elders in Pakistan te vestigen. Het is gezien uw ingeroepen vrees voor Hakeeqi dan ook bevreemdend dat u, nadat uw problemen met Hakeeqi aangevangen waren, steeds in Karachi bleef wonen (weliswaar op verschillende adressen), maar ook dat u tot een week voor uw vertrek nog dagelijks ging werken, waardoor u dus deelnam aan het publieke leven (gehoorverslag CGVS p. 2). Deze handelswijze is weinig geloofwaardig voor iemand die een vrees koestert om vermoord te worden. Uw verklaring hiervoor, dat u op uw werk veilig was daar het in een regio van Karachi was waar veel Punjabies wonen, ondersteunt enkel het vermoeden dat u zich veilig elders in Pakistan zou kunnen vestigen (gehoorverslag p. 9). In de grootsteden van Punjab zoals Lahore, bestaat de meerderheid ook uit Punjabies. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Overigens dient nog opgemerkt dat uw ingeroepen vrees eerder ongeloofwaardig overkomt. U beweerde aanvankelijk immers dat uw problemen met Salim reeds in 1990 een aanvang namen en dat hij u tussen 1990 en 2009 bleef lastig vallen (gehoorverslag CGVS p. 7). Pas later tijdens uw gehoor verklaarde u eigenlijk pas sinds 2009 problemen te kennen met Salim; tussen 1990 en 2009 kende u geen enkel probleem (gehoorverslag CGVS p. 8). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Tenslotte dient nog opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vluchtroute. U verklaarde met een Pakistaans paspoort gereisd te hebben, maar buiten de naam Azam Khan (en zelfs die wist u niet zeker, want het kon ook Mohammed zijn) en zijn geboorteplek, kende u geen enkel ander detail van dit door u gebruikte paspoort (gehoorverslag CGVS p. 4, 5). Daar u een internationale vlucht naar een Schengenland nam was een identiteitscontrole steeds mogelijk. Het is dan ook onaannemelijk dat u deze reis zou maken, terwijl u niets wist van uw gebruikte identiteit. Ook dient opgemerkt dat uw beschrijving van de manier waarop u voorbij de immigratiecontrole in de Nederlandse luchthaven bent geraakt, weinig geloofwaardig is. U verklaarde dat u samen met uw agent op de balie afliep waarbij uw agent beide paspoorten afgegeven zou hebben. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat elk individu bij aankomst in Schiphol na een internationale vlucht individueel gecontroleerd wordt. De enige mogelijke uitzondering hierop vormen gezinnen. Er bestaat dan ook een ernstig vermoeden dat u uw echte reisweg probeert achterwege te houden, temeer daar u geen enkel document weet voor te leggen dat uw beweerde vluchtroute wist te ondersteunen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De groepsfoto's waarop u voorkomt ondersteunen op geen

enkel manier uw asielrelaas. Het zelfde kan gezegd worden over het krantenartikel waarvan de inhoud met u overlopen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel haalt verzoeker de *“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”* aan.

2.2.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. In een tweede middel haalt verzoeker de schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van

artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust daarenboven in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet hij aantonen dat de aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekende partij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en de waarheid spreken (zie onder meer RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Hij verklaarde zowel een identiteitskaart als paspoort te bezitten, maar beide documenten in Pakistan te hebben achtergelaten. Ter terechtzitting wijzigt verzoeker deze verklaringen en stelt dat hij enkel een identiteitskaart bezit maar legt geen origineel document neer. Verzoeker heeft een onleesbare fotokopie van zijn identiteitskaart aan het verzoekschrift toegevoegd zonder enige nadere toelichting. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas en tast zijn geloofwaardigheid aan.

4.3. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker verklaarde met een vals paspoort te hebben gereisd waarop de naam *“Azam Khan, misschien Mohammed”* te lezen stond en waaraan een foto van een persoon gelijkend op verzoeker was aangehecht. Voor het overige heeft verzoeker geen kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het valse paspoort waarmee hij de douane passeerde.

4.3.1. Verzoekers toelichting *“Het mag niet verwonderen dat verzoeker niet over voldoende informatie of documenten beschikt, aangezien hij werd begeleid door een agent. Deze personen zijn doorgaans veel beter voorbereid en weten hoe ze dienen te handelen om een persoon over de grenzen te loodsen”* en eerdere verklaring *“De agent ging met me mee naar die counter, vertaalde alles voor me, hij had zijn eigen paspoort en hij gaf zijn en mijn paspoort af en hij zei dat ik geen Engels sprak”* (zie gehoorverslag CGVS, p.5) kunnen niet overtuigen. Verzoeker gaat immers voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Daarenboven wordt de afhandeling van de grensformaliteiten niet bepaald door begeleidende mensensmokkelaars maar door de bevoegde politiediensten en op basis van concrete instructies. Voor zover hij verklaart als alleenstaande man deze individuele controles te hebben kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Dit is niet het geval. Ten overvloed merkt de Raad op dat verzoeker geen uitsluitel kan geven over de plaats waar hij een tussenstop maakte vooraleer zijn vliegreis naar Nederland verder te zetten. Verzoekers onwetendheden en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden illegale reiswijze en de onmogelijkheid om een paspoort voor te leggen. Verzoeker toont aldus niet aan hoe en wanneer hij zijn land verliet en wanneer hij in Europa toekwam. Dit gebrek aan medewerking tast op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid aan.

4.4. Verzoeker vreest vervolging omwille van zijn politieke overtuiging en voegt ter illustratie algemene artikelen bij zijn verzoekschrift. Verzoeker toont echter zijn politieke overtuiging niet aan, noch zijn bewering dat anderen hem deze politieke overtuiging toeschrijven. Het volstaat bovendien niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene internetartikelen en rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker

blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009, nr. 5146).

4.4.1. Verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af over zijn lidmaatschap en de problemen met het Haqeeqi-lid Salim. De bestreden beslissing stelt *“U beweerde aanvankelijk immers dat uw problemen met Salim reeds in 1990 een aanvang namen en dat hij u tussen 1990 en 2009 bleef lastig vallen (gehoorverslag CGVS p. 7). Pas later tijdens uw gehoor verklaarde u eigenlijk pas sinds 2009 problemen te kennen met Salim; tussen 1990 en 2009 kende u geen enkel probleem (gehoorverslag CGVS p. 8).”* Volgens verzoeker steunt de tegenstrijdigheid aangaande de datum waarop Salim verzoeker voor de eerste maal benaderde en *“de verwijzing naar 1990”* in het bijzonder *“op een miscommunicatie”* wat niet kan overtuigen nu verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen meteen gemeld moeten worden. Verzoeker kreeg de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoeker licht bovendien niet toe door welke concrete elementen er eventueel een misverstand zou gerezen zijn. Zijn opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er communicatieproblemen waren of dat de vertaling niet correct zou gebeurd zijn. Daarbij blijkt uit het administratieve dossier dat verzoeker spontaan en meermaals tijdens het verhoor de aanvang van zijn problemen in 1990 situeerde (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in zijn verhoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens.

4.4.2. Verzoeker verwijst naar zijn vragenlijst waar hij verklaarde in 2009 aangesproken te zijn door Salim en voegt toe *“Bovendien kan moeilijk worden beweerd dat verzoeker reeds in 1990 werd benaderd door Salim, die lid was van Haqiqi, aangezien MQM-Haqiqi pas in 1992 werd opgericht”*.

4.4.3. In zoverre verzoeker een politiek profiel aanvoert, dient hij hieromtrent duidelijke en ondubbelzinnige verklaringen af te leggen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekers verklaringen over de benadering van de MQM- Haqeeqi niet eenduidig waren en dat deze niet voor interpretatie vatbaar zijn. Voorts zijn verzoekers verklaringen over zijn beweerde lidmaatschap van de MQM eveneens strijdig. Dat verzoeker tweeënveertig jaar is en de *“leeftijden kinderen niet eens meer”* weet en beweert *“ik zeg toch dat ik niets van data ken”* (zie gehoorverslag CGVS, p.6) kan bezwaarlijk de incoherenties toelichten. Immers verzoeker had, los van de precieze data, zich spontaan de interne moeilijkheden van de MQM moeten herinneren, moeten melden dat de MQM- Haqeeqi pas in 1992 werd opgericht en zijn moeilijkheden hierbinnen moeten situeren. Dit is niet het geval. Dat dit pas in het verzoekschrift concreet naar voor wordt gebracht, kan zijn onwetendheid over de partij-evolutie niet toedekken. Verzoekers verwijzing naar de vragenlijst kan evenmin de eenduidigheid van zijn verklaringen aantonen nu hij daarin voorhoudt dat hij tot 2005 politiek actief was voor het MQM Altaf Hussein terwijl hij dit ontkent in het CGVS-verhoor (*“in 1988 of 1990 stopte ik er mee, dat is wanneer haseeqi me vroeg om voor hen te werken. Was u na 1990 nog actief voor de partij? Neen ik werkte niet meer voor de partij, maar ik macht ze wel, ik was gestopt omdat ik gehuwd was en kinderen had”* zie CGVS-verhoor p. 5). Daarnaast is niet ernstig dat verzoeker onverzoenbare verklaringen aflegt over de periode dat hij door de MQM-Haqeeqi werd belaagd (gedurende één jaar of gedurende negentien/twintig jaar). De verklaringen zijn aldus niet enkel inhoudelijk incoherent maar wijzen op een geheel ander asielrelaas. Verzoekers verklaringen komen verzonnen voor. Hij toont geen politiek profiel aan, noch enige bekendheid met de politieke ontwikkelingen in zijn land, noch kunnen zijn verklaringen wijzen op een (jarenlange) vervolging.

4.4.4. Ten overvloede kan worden gesteld dat verzoekers vrees voor vervolging verder onderuit wordt gehaald nu uit het administratieve dossier blijkt dat hij na de bedreigingen in de regio Karachi bleef wonen en zijn werk bleef uitoefenen tot een week voor zijn vertrek uit Pakistan (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Waar verzoeker verwijst naar terroristische daden en target killings in Pakistan en dat *“zowel uit het relaas van verzoeker, als uit verschillende bronnen [blijkt], dat de autoriteiten er ook*

effectief niet in slagen om de bevolking te beschermen en om het hoofd te bieden aan de talrijke terroristische daden en zogenaamde target killings in Pakistan” dient verzoeker het onderscheid te maken tussen de redelijke verwachtingen waarop iedere burger zich kan steunen en de specifieke omstandigheden in elk land. De situatie in Pakistan is weliswaar complex doch er kan niet zonder meer gesteld worden dat de autoriteiten de bescherming van de inwoners van het land niet ernstig nemen. Daarenboven kan geen enkele overheid absolute bescherming garanderen en is bescherming evenmin een resultaatsverbintenis wat overigens wordt bevestigd in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden vereist. Waar verzoeker verklaart dat hij niet kan rekenen op bescherming van de overheid stelt de Raad vast dat hij zich beperkt tot blote beweringen zonder deze ook maar enigszins te staven met concrete bewijselementen. Verzoeker heeft nooit een poging ondernomen om hulp van de Pakistaanse autoriteiten in te roepen hoewel hij uitdrukkelijk verklaarde met hen geen problemen te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Verzoeker toont dan ook niet aan waarom *“Het feit dat verzoeker nooit werd vervolgd of gearresteerd, of nooit problemen heeft gekend met de autoriteiten”* zou betekenen dat hij geen beroep zou kunnen doen op hun bescherming. Hoe dan ook verzoeker toont niet aan dat hij specifieke bescherming behoefde, wat bevestigd wordt nu hij zelf niet meende zich bij zijn overheid te moeten aanmelden. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij nood heeft aan bescherming laat staan aan een intern vestigingssalternatief of internationale bescherming.

4.5. De neergelegde foto's en krantenartikel ondersteunen verzoekers persoonlijke asielrelaas niet en betreffen bovendien fotokopieën waaraan de Raad geen geloof hecht nu deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daargelaten dat het krantenartikel niet vergezeld is van een vertaling kan worden gesteld dat de bewijswaarde van krantenartikels bijzonder relatief is en ze zeker niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Aangezien verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet dient hij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht, met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen, moet worden geconcludeerd dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn, een zekere intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimale organisatie vertonen. Indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, in de regio Karachi en de provincie Sind verontrustend kan voorkomen, kunnen noch de bomaanslagen en *target killings*, noch het sektarisch geweld doen besluiten dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van Pakistan. Evenmin kan hieruit een intensiteit worden afgeleid die beantwoordt aan de geciteerde Geneefse verdragen. Daarbij dient te worden herhaald dat verzoeker noch zijn identiteit, noch zijn gewoontelijke verblijfplaats in Pakistan aantoont en verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig mei tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK